

Sygn. akt: VIII U 2321/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca SSO Dorota Stańczyk

Protokolant prot. sądowy Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2017 roku w Lublinie

sprawy T. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty socjalnej na dalszy okres

na skutek odwołania T. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 7 listopada 2014 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala T. Ś. prawo do renty socjalnej na dalszy okres, od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia 31 października 2017 roku.

VIII U 2321/14

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 7 listopada 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawczyni T. Ś. przyznania prawa do renty socjalnej, gdyż Komisja Lekarska ZUS orzekła, że nie jest całkowicie niezdolna do pracy (k. 25, t. V a.r.).

Od powyższej decyzji w dniu 20 listopada 2014 r. odwołanie złożyła T. Ś., w którym podniosła, iż uprawniona jest do renty socjalnej od 15 lat, nigdy nie była zdolna do pracy zawodowej. Przyczyną jej niezdolności jest(...), która wpływa na funkcjonowanie (...), utrudnia jej w sposób znaczny codzienne funkcjonowanie. Schorzenia (...) mają charakter postępujący i z upływem lat jej stan zdrowia jest coraz gorszy. W związku z tym wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i uznanie, że jest całkowicie niezdolna do pracy (k. 2-3).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 4).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne, a zaskarżona decyzja podlega zmianie.

W dniu 9 września 2014 r. wnioskodawczyni T. Ś., urodzona dnia (...), złożyła do pozwanego organu rentowego wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty socjalnej (k. 17-18, t. V a.r.). Wnioskodawczyni ma wykształcenie

podstawowe, nie ma wyuczonego zawodu, dotychczas nie pracowała zawodowo. Pobierała rentę socjalną, przed 2003 rokiem na podstawie orzeczenia o niepełnosprawności, następnie renta przyznawana była przez ZUS nieprzerwanie do dnia 31 października 2014 roku (w okresie od 1 sierpnia 2004 roku do 31 lipca 2007 roku renta socjalna ustalona została wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 1 lutego 2005 roku). Przyczyną uznania całkowitej niezdolności do pracy pozostającej w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed 18-tym rokiem życia była wrodzona wada serca (bezsporne).

Rozpatrując obecny wniosek lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 3 października 2014 r., po zasięgnięciu opinii konsultanta z zakresu kardiologii (k. 36-38 dok. medycznej) oraz komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 6 listopada 2014 r. nie stwierdzili w wnioskodawczyni całkowitej niezdolności do pracy (vide dokumentacja orzecznicza ZUS oraz k. 19 i 24, t. V a.r.).

Mając na uwadze powyższe pozwany, zaskarżoną decyzją z dnia 7 listopada 2014 r. odmówił przyznania wnioskodawczyni prawa do przedmiotowego świadczenia (k. 25, t. V a.r.).

W celu zbadania prawidłowości wydanej decyzji Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu schorzeń występujących u skarżącej tj. kardiologa i neurologa, a także specjalisty z zakresu medycyny pracy.

U T. Ś. rozpoznano(...) B., (...) Stwierdzone schorzenia w obecnym stadium zaawansowania naruszają sprawność organizmu odwołującej w stopniu uniemożliwiającym jej wykonywanie każdej pracy zarobkowej, co czyni ją nadal całkowicie niezdolną do pracy w dniu 1 listopada 2014 roku, na okres do 31 października 2017 roku (opinia biegłych: kardiologa i neurologa z dnia 10 lutego 2015 roku – k. 17, opinia uzupełniająca z dnia 25 lipca 2015 roku – k. 25, opinia innych biegłych kardiologa i neurologa z dnia 19 stycznia 2016 roku – k. 46, opinia biegłego specjalisty z zakresu medycyny pracy z dnia 20 kwietnia 2016 roku – k. 61, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu medycyny pracy z dnia 19 maja 2016 roku – k. 70 oraz opinia kolejnego specjalisty z zakresu medycyny pracy k. 101).

Schorzenia kardiologiczne wnioskodawczyni to w dużej mierze (...) (...) (...)Stan zdrowia wnioskodawczyni powodowany powyższymi okolicznościami nie uległ poprawie, a stopniowo się pogarsza. Nie zmienia tego faktu tempo pogorszenia stanu zdrowia – z czasem zarówno (...) (opinie kardiologów k. 17, 25 oraz 46, opinii specjalisty medycyny pracy k. 101).

W zakresie schorzeń neurologicznych nie stwierdzono u odwołującej objawów (...) Jest on wydolna ruchowo, zaś w przypadku nasilenia objawów neurologicznych może być leczona w ramach zasiłku chorobowego (opinia k. 46v. a.s.).

W stwierdzonym powyżej stanie klinicznym istnieją u niej przeciwwskazania do wykonywania wszelkiej pracy fizycznej, nawet lekkiej czy w pozycji siedzącej, w których również występują różne obciążenia fizyczne. Biorąc pod uwagę poziom wykształcenia wnioskodawczyni oraz zupełny brak doświadczenia zawodowego, oceniając z punktu widzenia jej wieku oznacza to, że jest ona całkowicie niezdolna do pracy (opinie biegłych specjalistów medycyny pracy k. 41, 70 oraz k.101a.s.).

Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na treści wyżej powołanych opinii biegłych kardiologów - z dnia 10 lutego 2015 r. (k. 17), 25 lipca 2015 r. (k. 25), 19 stycznia 2016 r. (k. 46 i v), oraz na treści opinii specjalistów z zakresu medycyny pracy z dnia 20 kwietnia 2016 r. (k. 61), z dnia 19 maja 2016 roku (k. 70) oraz z dnia 19 grudnia 2016 roku (k. 101). Należy podkreślić, że opinie te były sporządzone przez specjalistów w zakresie schorzeń, na które cierpi i leczy się wnioskodawczyni, są wyczerpujące i fachowe, oparte na szczegółowej analizie dokumentacji medycznej z leczenia skarżącej. Opinie te wzajemnie się uzupełniają, tworząc dokładny obraz stanu zdrowia odwołującej. W opiniach biegli odnieśli się do szczegółowo zarzutów zgłaszanych wielokrotnie przez organ rentowy, a które, w ocenie Sądu, okazały się tylko nieuzasadnioną polemiką z treścią tychże opinii. Jeszcze raz należy podkreślić, że wydanie opinii poprzedzone zostało szczegółową, co wynika z ich treści, analizą dokumentacji medycznej oraz przebadaniem wnioskodawczyni. Opinie zawierają stosowne uzasadnienie i rzetelnie analizują wszelkie zgłaszane dolegliwości wnioskodawczyni pod kątem jej niezdolności do pracy, dlatego też Sąd przyjął je za podstawę swojego rozstrzygnięcia. Należy podnieść, że zarzut organu rentowego, iż nastąpiła u wnioskodawczyni poprawa w zakresie kontroli rytmu (...) jest niesłuszny, gdyż

dotychczasowe rozwiązanie nie zdało egzaminu i wnioskodawczyni została skierowana na nowy zabieg wszczepienia stymulatora. Niezasadne jest również twierdzenie pozwanego, że biegli, na opiniach których oparto orzeczenie w niniejszej sprawie, nie zawarli w uzasadnieniu swojego stanowiska wnikliwej oceny stanu układu krążenia ani nie zawierają one odniesienia się do możliwości aktywności zawodowej skarżącej. Wskazane opinie zawierają zgodną ocenę, iż w stanie zdrowia wnioskodawczyni nie jest ona w stanie podjąć jakiejkolwiek pracy zawodowej, nawet wiążącej się z lekkim wysiłkiem fizycznym. Wszyscy biegli tych samych specjalności analogicznie oceniali stan zdrowia badanej. Odmiennej oceny dokonał jedynie jeden z biegłych specjalistów z zakresu medycyny pracy w opinii z dnia 18 października 2016 roku (k.87-88 a.s.). Opinia ta jednak w ocenie Sądu nie jest wiarygodna. Biegły ten ocenił, iż odwołująca na przestrzeni lat, w których pobierała rentę socjalną, nigdy nie była osobą całkowicie niezdolną do pracy, wobec tego nie było potrzeby wykazywania poprawy jaka nastąpiła w jej stanie zdrowia. Tymczasem nawet pozwany organ rentowy nie kwestionował istnienia całkowitej niezdolności do pracy u wnioskodawczyni przed dniem 31 października 2014 roku – ocena ta zaś miała miejsce w tych samych okolicznościach faktycznych jak obecnie. Żaden z biegłych orzekających w niniejszym postępowaniu nie dostrzegł poprawy stanu zdrowia wnioskodawczyni. Nie zdobyła on również żadnych innych kwalifikacji, które mogłyby wpływać na ocenę jej zdolności do pracy w niezmiennym stanie zdrowia.

Natomiast opinia uzupełniająca biegłego specjalisty z zakresu medycyny pracy z dnia 7 lutego 2017 roku (k. 110), nie nowego do sprawy nie wniosła i dlatego Sąd nie wziął jej pod uwagę.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz.U. Nr 135, poz. 1268 ze zm.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia,
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej- przed ukończeniem 25 roku życia,
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Osobie, która spełnia określone wyżej warunki przysługuje:

- 1) renta socjalna stała- jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała,
- 2) renta socjalna okresowa- jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa (ust. 2 art. 4 cyt. ustawy).

W myśl przepisu art. 15 powołanej ustawy w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio wskazane przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1227 ze zm.).

Zgodnie z art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Dla stwierdzenia niezdolności do pracy konieczne jest stwierdzenie utraty możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu, przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Zatem o niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znacznie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy poziom wykształcenia, wieki predyspozycje psychofizyczne (wyrok SN z dnia 19 lipca 2012 r. II UK 336/11).

Natomiast z opinii biegłych sądowych, wyżej wymienionych jednoznacznie wynika, że stan zdrowia wnioskodawczynie nadal sprządza całkowitą niezdolności do pracy. Ze względu na schorzenia kardiologiczne, sprwadzające u odwołującej znaczne naruszenie sprawności organizmu, nie może ona w dalszym ciągu wykonywać jakichkolwiek prac, w tym również charakteryzujących się małym obciążeniem fizycznym oraz związanych z przebywaniem długotrwanie w pozycji wymuszonej.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, iż wnioskodawczynie jest osobą pełnoletnią (ma obecnie 56 lat). Z podzielonych w pełni przez Sąd opinii biegłych wynika jednoznacznie, iż charakter oraz stopień zaawansowania rozpoznanych u niej schorzeń kardiologicznych stanowi podstawę do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy, nieprzerwanie od dnia ustania prawa do renty socjalnej do dnia 31 października 2017 roku. Niezdolność ta pozostaje w związku z(...) jest więc niewątpliwie związana z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed 18 – tym rokiem życia, na co wskazuje też okoliczność ustalania T. Ś. prawa do renty socjalnej od blisko 15 lat.

W ocenie Sądu wnioskodawczynie spełnia zatem wszystkie warunki uzasadniających przyznanie prawa do renty socjalnej od dnia jej wstrzymania tj. od 1 listopada 2014 roku do dnia 31 października 2017 roku.

W tym stanie rzeczy Sąd, na mocy art.477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak sentencji wyroku.